

Tomislav Ribić

4 / 11 OTOČKI BLUES

Kad sam bio ribar sumornog lica, lovio sam bijesne pse po ulicama mrežama za ribe. Kad sam bio ribar sumornog lica, bogovi su me se bojali. Smišljali su laskave molitve da me odobrovolje. Ulovljene bijesne pse sušio sam u mrežama za ribe prepuštene buri i soli, njihove mješine postale su ukusne tlačenice.

Noćas sam usamljeni ljudožder, pohlepno gutam kupače, meljem zubima meso i kosti. Ujutro razbacujem njihove ostatke ugaslím brodogradilištima. Petokrake padaju s neba i ruše uznemirena brda u noćnim polucijama.

Noćas sam rezač olupinama u napuštenim brodogradilištima. U njima gnjili šutnja. Tupi su noževi vremena.

Ostaci brodogradilišta nariču noćne psalme morskim nemanima. Hrđa se pod svjetlošću zvijezda na njihovim rukama pretvara u broncu. Vjetar prolazi kroz tijela dizalica, njiše konopac o koji se objesio neki mladić prije pet godina, imitira njegov glas koji sve više naliči huku sova dok dozivlju smrt. Smrt se ne javlja, brodogradilišta su njen tron.